

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερι κα. « Ἐστίας »

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Δι' ἀμεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφελουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ αἰὼν τοῦ πυρός καὶ τοῦ αἵματος. — Ἡ ἀπουσία μου. Ἀπὸ Πειραιῶς
εἰς Κρήτην. — Πρὸς τὰς ἀναγνώστριάς μου. — Μετὰ τὸ ἴδιο νόμισμα, (ὅπου
μάκας). — Ἡ Οὐρανία καὶ ἡ γῆνη Ἀφροδίτη, (ὅπου κ. Μαριάνθης Ἡλιο-
πόδλου. — Αἱ ἄκτινες Ραϊντγγεν, (ὅπου κ. Ἐλένης Γεωργιάδου. — Παρθ. Μαρ.
Φιλ. — Ἀλληλογραφία. — Συναγαγί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Ο ΑΙΩΝ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ζῶμεν εἰς αἰῶνα πυρός καὶ σιδήρου, ἢ εἰς αἰῶνα πολιτι-
σμου ! Κκι ποῖαν δύναμιν ἔχει ὁ πολιτισμὸς αὐτός, καὶ ἐπὶ
ποῖαν ἀρχῶν ἐδρασιῶται καὶ ποῖον εἶναι τὸ σύμβολόν του,
ἀροῦ ἐν ὀνήματι αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αἰγίδα του τε-
λοῦνται κακουργήματα ἀποτρόπαια, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ σκο-
τεινὸς μεσαίων θὰ ἰλιγγίᾳ ; Γέροντες σφάζονται, γυναῖκες
κρεουργοῦνται, βρέφη καὶ νήπια ἀκρωτηριάζονται καὶ ἐκδέ-
ρονται ζῶντα, περιουσίαι λεηλατοῦνται, οἰκίαι πυρπολοῦνται ;

Κκι συμβαίνει αὐτά, εἰς τοὺς κόλπους τῆς πολιτιμῆνης
Εὐρώπης, ὅταν ὀλόκληρος ὁ Νέος Κόσμος συγκλονίζεται, ἵνα
προστατεύσῃ τὰ δίκαια μιᾶς νήπου ἐκτὰ λαοῦ χριστιανικοῦ,
ὁ ὁποῖος οὔτε ἔσφαξεν, οὔτε ἐλεηλάτησεν, οὔτε ἐπυρπόλησεν.
Βεβαίως ἢ ἐν ἀκαρτίαις γηράσασα ἡπειρὸς μας διέρχεται
κρισιμωτάτην ἠθικὴν στιγμὴν. Βεβαίως ὁ κώδων, ὁ ὁποῖος
ἀντηχεῖ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς, εἶναι πένθιμος
καὶ προαγγέλλει ἐν ταπεινὸν καὶ μικρὸν τέλος ἐνὸς μεγάλου
παρελθόντος.

Οἱ λαοὶ τὸ ἠσθάνθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐξεγείρωνται, ζη-
τοῦντες τοὺς ὑπευθύνους. Καὶ πίπτει ὑπὸ τὴν μάχαιραν
ἀγρίου δημίου μίξ γυνή, διότι εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ φέρῃ
ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐν στέμμα. Κκι πληρῶναι ἢ ἀνεύθυνος αὐτὴ
καὶ ἀσθενὴς τὰς ἀμαρτίας τῶν ἄλλων καὶ συνταυτίζεται ἢ
τύχη τῆς μετὰ τὴν δυστυχῆ γυναικίκα τῆς νήσου, ἢ ὁποῖα
ἐπὶ τὸν τὸν τῶν αἰῶνα πλέει εἰς τὸ αἶμα καὶ εἰς τὸ πῦρ.

Ἡ ἡπειρὸς μας ἐγήρασε πολὺ, ἢ ἡπειρὸς μας παρέλυσε,
ἢ ἡπειρὸς μας λιποψυχεῖ. Καὶ κολαφίζεται ἀπὸ τοὺς ἀληθῶς
πολιτισμένους, καὶ μαστιγώνεται ἀπὸ τοὺς ἀγρίους καὶ τοὺς
βαρβάρους, καὶ ἐμπαίζεται καὶ ἀπατᾷ ἑαυτήν, οἰκοδομοῦσα
φνταστικὰ μέγαρχ ἐπὶ σαθρῶν θεμελιῶν, ὑπὸ τὰ ὁποῖα θὰ
θάψῃ μετὰ τὰς ἰδίαις τῆς χεῖρας τὸ πικραλυτικὸν καὶ ἐξηντη-
μένον γῆρας τῆς.

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἡ ἀπουσία μου

Ἡ « Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν » εἶχε διακόψει ὡς συνήθως τὴν
ἐκδοσὴν τῆς κατὰ τὸν διαρρέυσαντα μῆνα, ὡς καὶ δύο
ἐβδομάδας πρὸ αὐτοῦ διὰ λόγους ὑγείας, οἵτινες καὶ ἐπέβαλον
τὴν ἐσπευσμένην ἀναχώρησίν μου. Ἀλλὰ καὶ ἐάν ἡ ὑγεία μου
δὲν μοῦ ἐπέβαλλεν ἐπιτακτικώτατα τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀποδη-
μίαν, θὰ μοῦ τὴν ἐπέβαλλεν ὅμως αὐτὴ ἡ φύσις τῆς ἐργασίας
μου, ἢ ὁποῖα ὡς ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐργασίαι ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνακαινίσεως τοῦ ὕλικου τῆς, καὶ προμη-
θείας νέων ἐροδίων χάριν τοῦ κοινοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπιτε-
λεῖται.

Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ὅτι ὁ σοφὸς νομοθέ-
της Σόλων πρὶν ἢ γράψῃ τοὺς νόμους του ἐπῆγε καὶ ἐμε-
λέτησε τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ κόσμου ὅλου καὶ ὁ Λυκούργος
δὲ ἀκόμη καὶ τότετοῖ ἄλλοι εἰσηγηταὶ νέων συστημάτων ἐκα-
μαν τὸ ἴδιον.

Τῶρα βεβαίως θὰ ἐρωτᾷ ἡ ἀναγνώστριά μου τί κοινὸν ὑπάρ-
χει μεταξὺ τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν καὶ ἐμοῦ ;
Κκι θὰ ὑποθέτῃ ἴσως ὅτι ἔπαθα καὶ ἐγὼ τὴν τόσον κοινὴν
εἰς τὸν τόπον μας ἀσθένειαν τοῦ αὐτορεκλαμαρίσματος καὶ
τοῦ αὐτοθαυμασμοῦ. Εὐτυχῶς, ὄχι.

Τούτο δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ συγκρίνω τὸ ἔργον τοῦ δημοσιογράφου πρὸς τὸ ἔργον τοῦ νομοθέτου, ἀφ' οὗ ἐπεκράτησε νὰ ἐπιτρέπηται εἰς ἐκείνους, ὡς καὶ εἰς τούτους, νὰ εἰσηγῶνται νέας ιδέας, νὰ καλλιεργοῦν τὸ ἔδαφος πρὸς τελεσφόρησιν αὐτῶν, καὶ συχνότατα νὰ ἐπιβάλλουν τὰς ιδέας των καὶ τὰς πολὺ ἀποτελεσματικώτερον ἢ οἱ νομοθέται τοὺς νόμους των.

Εἰς τὸν τόπον μου, εἰς τὸν κύκλον μου, εἰς τὸ φύλλον μου εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰσηγήτρια νέων ιδεῶν καὶ ἔχω καθήκον νὰ μελετῶ πάντοτε τοὺς τόπους, εἰς οὓς ἐφηρμόσθησαν ἤδη αἱ ιδέαι αὐταί, καὶ τὰς κοινωνίας, αἱ ὁποῖαι δρέπουν ἤδη τοὺς καρπούς αὐτῶν. Ἀλλὰ πλὴν τούτου δὲν μου ἐπιβάλλεται ἀκόμη νὰ ἐφοδιάζωμαι μὲ νέας ἐντυπώσεις, νὰ μελετῶ ὡς ὁ ζωγράφος ὅλας τὰς ὥραις εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι προσπίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψίν μου καὶ νὰ τὰς ἀναπαριστῶ κατόπιν εἰς τὰς φίλας καὶ πιστὰς τοῦ ἔργου μου ὁπαδοὺς, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη μετὰ κάμνουν τὴν τιμὴν νὰ μὲ παρακολουθοῦν καὶ νὰ μὲ ἐνισχύουν διὰ τοῦ ἐνθουσιώδους καὶ ἀμεταπτώτου πάντοτε ἐνδιαφέροντός των;

Καὶ ὑπάρχει ἄρα γε τόπος ὠραιοτέρου δι' εἰκόνας κάλλους, τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνθεὶ ἡ πορτοκαλλιά, ὡς λέγει ὁ ποιητής; Ὑπάρχει τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φύσις νὰ ὑπῆρξε μᾶλλον γόνιμος καὶ γενναία εἰς τὴν ὁποῖαν τόσα αἱ χάριτες νὰ ἐπεδαψίλευσαν δῶρα καὶ τόσα αἱ νόμφι τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν δρυμῶν νὰ ὑψώσαν μαγικὰ παλάτια, ὅσα εἰς τὴν εὐμορφὴν τῆς Παρθενόνης γῆν;

Θὰ δοκιμάσω λοιπὸν νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν τὴν παλέταν τὰ καὶ χρώματά μου, θὰ δοκιμάσω ἔστω καὶ μὲ ἀτελεῖς καὶ γενικὰς γραμμάς νὰ παραστήσω ὅλην τὴν μαγείαν, τὴν ὁποῖαν καὶ πάλιν ἀπῆλαυσαν αἱ αἰσθήσεις μου, ὅλην τὴν συγκίνησιν, ὅλην τὴν ἀπόλαυσιν, ὅλην τὴν γοητείαν, ἡ ὁποῖα καὶ πάλιν ἐπλημύρῃσε τὰ στήθη μου κατὰ τὸ ταξιδεῖόν μου αὐτό.

Ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Κρήτην

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ταξιδεύουν διὰ νὰ εὐρεθοῦν μόνον ἀπὸ μιᾶς πόλεως εἰς ἄλλην· καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦν τὴν συντομωτέραν ὁδόν, καί, ὡς ζωντανὰ ταχυδρομικὰ δέματα, κλείονται εἰς ἐν βαγόνι καὶ τρέχουν καὶ τρέχουν, χωρὶς καὶ νὰ ἐρωτοῦν ἀπὸ ποῦ περνοῦν, καὶ ἀναπνεύουν ἐλεύθερα, μόνον ὅταν φθάσουν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδεῖοῦ των.

Δι' ἐμὲ ἡ μεγάλη τῶν ταξιδιῶν ἀπόλαυσις ἀρχίζει, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπιβῶ τοῦ ἀτμοπλοίου, διότι μόνον ἡ θάλασσα, μὲ τὸ ἀτελειώτον ἀπειρόν της καὶ μὲ τὰ μουσικὰ τῶν κυμάτων της ἄσμακτα, μεταβάλλει τοὺς ὄρους τῆς ζωῆς μας, τοὺς τόσους κοινοὺς καὶ στερεοτύπους καὶ ἀνικρούς. Τὸ τεχνητὸν ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βλίνομεν κυκλίνεται ἀκυστα, ὁ περιβάλλων μας ὀρίζων εὐρύνεται ὀλονὲν περισσότερον, καὶ ὑπάρχουν στιγμῆς, ὅρασι, ἡμέρας ὀλόκληροι, εἰς ὅτε, καθ' ἃς ἐν ἀπειρον κυκνοῦν μᾶς περιβάλλει καὶ μόνον ἡμεῖς καὶ μόνον τὸ τεχνητὸν σκάφος, τὸ ὁποῖον μᾶς μεταφέρει μᾶς ἐνθυμίζει τὴν ζωὴν μας τὴν ἀφύσικον, μᾶς ἐνθυμίζει τὴν ἀπὸ τὸν κατὰ κλημένον κόσμον καταγωγὴν μας.

Τὴν φορὰν αὐτήν, εἰς τὸ ταξιδεῖόν μου αὐτὸ ἡτθανόμην εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε τὴν ἀνάγκην νὰ εὐρεθῶ μόνη, νὰ λησμονήσω ὅλους καὶ ὅλα, νὰ χάσω, εἰ δυνατόν, τὴν δύναμιν τῆς σκέψεως, τὴν δύναμιν τῆς μνήμης. Καὶ μὲ ἀληθῆ ἀνακούφισιν

εἶδον νὰ χάνωνται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ αἱ σκιαὶ τῶν μακρῶν ἀνὰ τὸ ὄπαιον ἀπειρόν μῶλις διαγραφόμενων νήσων.

Παρήλθεν οὕτω ἡ πρώτη ἡμέρα τὴν ὁποῖαν διεδέχθη νύκτα ἀπελπιστικῶς τρικυμιώδης, καθ' ἣν τὰ κύματα μακινόμενα ἐξέσπουν ἐπὶ τοῦ σκάφους, ἀπειλοῦντα καταστροφὴν, καθ' ἣν ἡ τότε ἐπιζητούμενη ἡσυχία τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος ἐματαιώθη, καθ' ἣν ἡ τότε ὄνειροποληθεῖσα ἀπόλαυσις ἐναυάγει. Ἀλλ' ἡ νύξ ἐκείνη, ἂν καὶ μακρὰ, ἂν καὶ ἀτελειώτος, παρήλθε τέλος καὶ μὲ τὴν ἀνατολὴν τῆς πρωῆς ἐχαίρειζα τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα γεννηθῆ, τὴν ἀγνωστον αὐτὴν γῆν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχε ριζοβολήσει καὶ ἀνθίσει τὸ δένδρον τῶν γενεῶν ζωῆς, τοῦ ὁποῖου εἰς κλώνος ἤμην καὶ ἐγὼ. Δὲν εἰξέυρω τί αἴσθημα ἀσυνήθες κατέκλυσε τὴν ψυχὴν μου. Ὅχι βεβχίως ὅτι αἰσθάνωμαι, ὁσάκις ἐπὶ τινὰ κερὸν ἀποδημῆσω τῆς θετῆς πατρίδος μου. Ὅχι ἡ συγκίνησις ἐκείνη, ἡ ὁποῖα φέρει δάκρυα εἰς τὰ μάτια καὶ ἡ ὁποῖα κάμνει τὴν καρδίαν νὰ σκιρτᾷ μὲ ἔντασιν ἀσυνήθη. Οὐτε δάκρυα, οὐτε παλμοί, οὐτε χαρὰ, οὐτε λύπη· ἐν αἴσθημα σεβασμοῦ μεγάλου, ἐν αἴσθημα δέους, κατανύξεως διὰ κατὰ ὑπέροχον, διὰ κατὰ ὑπερφυσικόν, τὸ ὁποῖον συνδέεται πρὸς μίαν ἀπωτάτην, ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν τῆς ὑπάρξεώς μου.

Ἠγέρθη ἐν τούτοις ἀτάραχος. Καὶ ὡς τὰ μικρὰ παιδιὰ κρύπτονται, διὰ νὰ ἴδουν κατὰ τι θαυμάσιον, κατὰ τι περὶ τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀκούσει μυθώδη πράγματα, ἀπαράλλακτα, ἔθεσα τὴν κεφαλήν μου πρὸ τοῦ φεγγίτου τοῦ κοιτανίσκου καὶ μὲ ἐνδοικισμόν, μὲ φόβον, ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ ἀπέναντί μου βουνὰ. Ἦσαν κατακόκκινα. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνατεῖλει ἐντελῶς, ἀλλ' ἡ πυρκαϊκή, ἡ ὁποῖα ἀνοίγει πάντοτε τὸν δρόμον του εἶχε ρίψει τὴν ἀντανάκλασιν τῶν φλογῶν της εἰς τὴν νῆσον, τῆς ὁποῖας τὰ βουνὰ εἶχον βαφῆ μὲ ὠραῖον ἀμεθύστων χρωμάτων.

Ἀλλὰ καὶ ἐν ὅτῳ ἡλιος δὲν εἶχεν ἐνδύσει μὲ κόκκινα τὴν φλογόμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην νηστὴ, ἐγὼ βεβχίως θὰ ἔβλεπα πυρπολούμενον, τόσον ἡ φαντασί μου εἶχε συνειθίσει νὰ χρωματίζῃ καὶ τὴν γῆν του καὶ τὰ βουνὰ του καὶ τὰ δένδρα του καὶ τὰ σπῆτικα του μὲ τὸ χρωματὸν αὐτὸ τοῦ πυρός καὶ τοῦ ἀναλελυμένου σιδήρου. Μήπως εἶχεν ἀνάγκην τῶν φλογῶν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν παιγνίων τῶν χρωμάτων διὰ νὰ περιβάλλεται μὲ τὴν ἐρυθρὰν φωστοπεφάνην ἡ γῆ αὐτή, ἡ ὁποῖα ἐπὶ τόσους τῶρα αἰῶνας τόσας ἀναπέμπει φλόγας ἀληθεῖς πυρκαϊῶν, τόσα κυλῖει εἰς τοὺς κόλπους της ἐρυθρὰ ρεῖθρα αἱμάτων;

Ἐνεδύθη καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ κατὰ στρωμα χωρὶς σπουδῆν, χωρὶς πόθον νὰ πετήσω τὴν γῆν αὐτὴν τῶν ὄνειρων καὶ τῶν ἀσθενῶν ἀναμνήσεων. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον συνήντησα κατὰ τὸν Τούρκον λεμβοῦχος Ἑλληνοφώνος, τόσον ἀφωμοιωμένος μὲ τοὺς χριστιανούς καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ εἰς τὸ ὄφος καὶ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ εἰς τὸ ἐνδυμα, ὥστε οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία περὶ τῆς χριστιανικῆς καταγωγῆς του. Δὲν ἠσθάνθη οὐτε φρίκην, οὐτε ἀποστροφὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἐὰν ἡ φυλὴ του ὄη καὶ φρονεῖ καὶ καίη καὶ ἀτιμάζῃ, ὑπέκει εἰς τὸν κληρονομικὸν νόμον βαρβάρου παρελθόντος, ἐξυπηρετεῖ, ὡς νομίζει, τὸ ἰδεῶδες τῆς θρησκείας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ. Ἄμα τὸ ἐλατῆριον

τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὀπλίξει τὴν χεῖρά του, λείψη, εἶναι ἄνθρωπος φιλήσυχος, ἡμερος, ἰκχνὸς νὰ ἐξασκήσῃ καὶ τὴν φιλανθρωπίαν, ἀκόμη καὶ τὴν ἀγάπην. Καὶ ἐνῶ ἕκαμνοι τὰς σκέψεις αὐτάς, διήλθε πολὺκύκλος λέμβος ἀτμοπλοίου Ἀγγλικοῦ, μὲ τοὺς λευκοφροῦντας ναύτας εἰς γραμμὴν, ὡς αὐτόματα ἀνεγείροντας καὶ καταρρίπτοντας τὰ κουπιά των εἰς τὴν θάλασσαν, μὲ τὴν ψυχρὰν καὶ ἀκαμπτον καὶ ἀγαλματωδὴ στάσιν, τὴν ὁποῖαν οἱ ἄνδρες τῆς φυλῆς των τηροῦν πάντοτε. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἐνεθυμήθη τότε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι καὶ ὅλοι οἱ πολιτισμένοι συστρατιῶται των, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καιροῦ ἔβλεπαν ἐπίσης ἕκαμποι καὶ ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι ἀπὸ τοὺς πλωτοὺς πύργους των καὶ ἀπὸ τὰ γιγάντεια θαλάσσια φρούρια των τὰς φλόγας τῆς πυρπολουμένης νήσου καὶ ἤκουον μὲ τὸ αὐτὸ φλέγμα καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἀπάθειαν τοὺς θρήνους τῶν σφαζομένων καὶ τὸν ῥόγχον τῶν ψυχροραγούντων ἀόπλων θυμάτων. Καὶ εἶχον τὸ προκίσθημα, ὅτι ἡ φρικώδης τραγωδία τῆς χθὲς ἤθελεν ἐπαναληθῆ ἔσως αὖριον ἀπαιτιωτέρα τῆς πρώτης, χωρὶς οὐδένα ἐξ ὧν αὐτῶν νὰ συγκινήτη, χωρὶς οὐτε κατὰ γραμμὴν νὰ μεταβάλλῃ τὴν τακτικὴν των, τοῦ νὰ κρατοῦν δεσμίαν καὶ εἰς τὰς φλόγας καὶ τὸ αἶμα πλέουσαν τὴν ὠραιοτέραν τῆς Μεσογείου νῆσον, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν διαμελίσουν καὶ νὰ τὴν διαμοιρασθοῦν.

Καὶ τότε ὁ βάρβαρος Τούρκος, ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, μοι ἐφάνη πολλὴ συμπαθέστερος τῶν πολιτισμένων αὐτῶν, διότι οὗτος κακουργεῖ, φέρων ἐπὶ τῆς σημαίας του τὸ ὑψηλὸν τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας ἰδεῶδες, ἐνῶ οἱ πολιτισμένοι οὗτοι χριστιανοὶ ὑποκιοῦν, ἀνέχονται καὶ ἐνθαρρύνουν τὴν τερατώδη αὐτὴν κατὰστασιν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καρπωθοῦν μίαν ἡμέραν ἐν ἀθέμιτον κέρδος, νὰ προσθέσουν εἰς τοὺς αἱματοκολλήτους τῶν πτωμάτων των πολυτίμους λίθους τὸ ὠραῖον καὶ ἀτίμητον τῆς Μεσογείου ρουδίον.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς πᾶσαν φιλολογικὴν τῶν ἀναγνωστριῶν της ἀξίωσιν, ἐξησφάλισε κατὰ τὸ τελευταῖον εἰς Εὐρώπην ταξιδεῖόν της τὴν συνεργασίαν ἐπιφανεστάτων ξένων συγγραφέων γυναικῶν. Ἀπὸ σήμερον δὲ ἄρχεται δημοσιεύουσα ἐν μεταφράσει μικρὰ, πρωτότυπα διηγήματα, ἀναγόμενα εἰς τὸν κύκλον τῆς γυναικὸς ὡς μητρὸς καὶ συζύγου, διὰ τῶν ὁποῖων ἀνατέμνεται ἡ γυναικεῖα ψυχὴ καὶ μελετῶνται τὰ αἰσθήματα διὰ τὰ ὁποῖα ἰδίᾳ ἐναθρύνεται ἡ γυνὴ καὶ ἐδραιοῦται ἡ γνώμη τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς αἰσθηματικῆς ὑπεροχῆς της.

Ἡ συγγραφεὺς, ἂν καὶ γυνή, εἶναι ὅμως ἀμειλίχτος διὰ τὴν γυναῖκα. Μὲ τὴν ψυχολογικὴν της σμίλην ἀνατέμνει τὰς πλέον ἀποκρύφους πτυχὰς τῆς γυναικεῖας καρδίας καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀνατομίας ταύτης συμπεράσματα πᾶν ἄλλο ἢ πιστοποιοῦν τὴν ἐπικρατοῦσαν ιδεάν περὶ αἰσθηματικότητος τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ὡς μόνον ἐφόδια των φέρουν τὴν τόσον διαφημισθεῖσαν αὐτὴν αἰσθηματικότητα.

Ἡ ἐπιφανὴς συγγραφεὺς τῶν διηγημάτων τούτων, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα φέρεται κατ' αὐτὰς μετὰ θαυμασμοῦ εἰς τὰ στόματα τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ὁποίας ὡς πρῶτον δημοσιεύομεν σήμερον τὸ

«ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ»,

ὡς μᾶλλον ἐπικαιρον, ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευδώνυμον Μάϊα. Δὲν θέλω, λέγει, νὰ παραδώσω τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ γυναικεῖον κοινόν σας, πρὶν δημοσιευθῆ ὅλος ὁ κύκλος τῶν διηγημάτων μου, καὶ ἐννοηθῆ καλὰ τὸ πνεῦμά των. Ἀγαπῶ πολὺ, προθέτει τὰς Ἑλληνίδας, καὶ θὰ ἀναμείνω τὴν κρίσιν των, ἵνα γνωρισθῶμεν καλλίτερα.

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» πλὴν τῆς ἐξασφαλισθείσης συνεργασίας καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν συγγραφέων, προτίθεται νὰ ἐπιφέρῃ πολλὰς μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν Ἐφημερίδα της, ἀνταποκρινόμενη οὕτω εἰς πᾶσαν ἀξίωσιν καὶ ἱκανοποιούσα πᾶσαν ἀπαίτησιν τῶν εὐγενῶν ἀναγνωστριῶν της, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ δωδεκαετίαν ἤδη τόσον πρόθυμον παρέσχον αὐτῇ τὴν ὑποστήριξίν των.

Ἐπίσης ἄρχεται δημοσιεύουσα τὰς ἐκ τοῦ τελευταίου ταξιδεῖοῦ της ἐντυπώσεις της, ἐξ ὧν καὶ πάλιν πολλὰ τὰ τερπνά, πρακτικὰ καὶ ὠφέλιμα θέλουν διδαχθῆ αἱ πολυπληθεῖς ἀναγνώστριά της.

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Θὰ ἐπήγαγε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ σχολεῖον. Τὸ ἀλφειοτάριόν του καινούργε, μὲ τὰ φύλλα του κομμένα εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὸν δερμάτινον σάκκον· τὸ ἀδάκιον, τὸ κονδύλι, ὅλα εἶχον δεθῆ μέσα εἰς τὴν θήκην ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ὁ μικρὸς μὲ σοβρὸτητα ἀνθρώπου, ἀναλαμβάνοντος ὑψηλὰ καθήκοντα, εἶχεν ἀναρτήσει ἀπὸ τοῦ λαίμου του.

Ἡ συνήθης ζωηρότης του εἶχε κατευνασθῆ. Οὐτε πηδήματα, οὐτε φλυαρίαι, οὐτε αἱ αἰώνιαι ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι τόσον συχνὰ ἔφερον τὴν μητέρα του εἰς ἀμηχανίαν. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἡ μικρὰ κεφαλή του κατεῖχετο ἀπὸ μίαν μεγάλην σκέψιν, ἡ ὁποῖα τὸν ἐβαστάριζεν,

Ἡ μητέρα του νευρική, ταχεῖα εἰς τὰς κινήσεις της, μὲ μάτια πυρετώδη, παρηκολούθει τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ παιδιοῦ της, τὴν τότε ἀσυνήθη καὶ παράδοξον. Ἐν αἴσθημα χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως ἐξωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν της. Θὰ ἀπῆλλασσεν τέλος ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὰς φωνὰς καὶ τὰς ἀταξίας καὶ τὰς αἰωνίας ἐρωτήσεις τοῦ μικροῦ. Θὰ εὕρισκε τῶρα καιρὸν, ἐλευθέρω ὡς θὰ ἦτο, νὰ ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὰς φίλας της, νὰ κοιμᾶται περισσότερον, νὰ ἔχη τὸ σπῆτικόν της, νὰ δέχεται ὅποιον ἤθελε, νὰ ὀμιλῇ ἐπὶ παντὸς ζητήματος, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὰ δύο μάτια τοῦ παιδιοῦ της, καρφωμένα ἐπάνω της καὶ ἀπειθῶντα ἐρωτήσεις καὶ ὅταν ἐκείνη ἀσπληρὰ ἐπέβαλλεν εἰς τὸ στόμα του νὰ σιγῇ.

Ἀλλ' ἐνῶ αἱ σκέψεις αὐταὶ τὴν ἐχαροποιοῦν, διατί ἦτο νευρική, διατί ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της νὰ κτυπᾷ τόσον δυ-

νατά εις τὸ στήθος της, διατί ἤσθάνετο ὡς ἓνα πόνον ἀγνωστον νὰ τὴν καταλαμβάνη;

— Μαμμὰ μου, ἡ δασκάλισσά μου θὰ εἶναι εὐμορφη, ἴσως καὶ σένα; Καὶ νέα καὶ καλὴ καὶ θὰ ἴσως νὰ τὴν ῥωτῶ πάντα καὶ νὰ παίζω μαζὶ της καμμὴ φορά;

Αὐτὸ λοιπὸν ἐσυλλογιζέτο τὴν ὥραν ὁ μικρὸς; Εἰς αὐτὴν τὴν ἰδέαν εἶχε προσηλωθῆ ὁ νοῦς του καὶ ἡ εἰκὼν ἐκείνης. ἡ ὁποία θὰ ἀνεπλήρωνε τὴν μητέρα του, ἐσκίγραφετο σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν φαντασίαν του.

Καὶ ἀμείλιτος ὡς ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, ἐγὼ στής ὡς ὅλοι οἱ ἐτοιμαζόμενοι νὰ γείνουν ἄνδρες, ὁ μικρὸς προσέθηκε: Πῶς θέλω νὰ εἶναι περὶ εὐμορφη ἀπὸ σένα καὶ περὶ καλὴ καὶ περὶ παιχιδιάρη. Θὰ τῆς πηγαίνω λουλούδια εὐμορφα, ὅπως κάμνη καὶ ἡ Μαρίκα τῆς θεῆς μου καὶ θὰ με ἀγαπᾷ καὶ θὰ με χαυδεύη καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ, καὶ θὰ φορῶ κάθε μέρα τὰ ντυτικὰ μου καὶ θὰ βγάλω τὰ φορέματα τὰ κοριτσιάτικα καὶ θὰ εἶμαι καθαρός καὶ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος, ὅπως εἶναι καὶ ἡ Μαρίκα.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὅλος αὐτὸς ὁ χεῖμαρος τῶν λέξεων, καὶ τὰ ῥάβδρα τοῦ μικροῦ κατηυγάζθησαν ἀπὸ μίαν ἀσυνήθη λάμψιν καὶ εἰς τὸ βλέμμα του διέκρινε τὴν ἔκφρασιν ὄνειροπολουμένης εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἤλπιζεν νὰ λαβῆ ἀπὸ αὐτὴν, ἀπὸ τὴν μητέρα του τὴν ἀγαπημένην, ἡ νέα γυνὴ ἤσθάνθη, ὅτι δύο δάκρυα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ἐννήσει πῶς ἀνέβησαν ἀπὸ τὰ ῥάβδρα της, ἐκυλοῦσαν θερμὰ, θερμὰ εἰς τὰ μάγουλά της.

Διὰ πρώτην φοράν ἐνόησεν, ὅτι ἡ ἐλευθερία, τὴν ὁποίαν θὰ τῆς ἐδίδο τὸ σχολεῖον τοῦ μικροῦ, θὰ ἐστοίχιζε πολὺ ἀκριβὰ διὰ τὴν μητρικὴν της ἀγάπην. Διὰ πρώτην φοράν ἐσκέφθη, ὅτι δὲν ἦτο πλέον αὐτὴ καὶ μόνη ἀπαραίτητος διὰ τὴν χαρὰν του καὶ ἤσθάνθη ἐν αἴσθημα μίσους κατὰ τῆς ἀγνωστου γυναικός, κατὰ τῆς ἀνυπόπτου διδασκαλίσσης, ἡ ὁποία θὰ τὴν ἀνεπλήρωνε τόσας κατὰ σειράν ὥρας καὶ ἡμέρας πλησίον τοῦ τέκνου της.

Ἄλλὰ μὲ τὸν ἐγωισμόν τῶν μητέρων καὶ μὲ τὴν τύφλωσιν τῆς προσβληθείσης στοργῆς της, οὔτε ἐσκέφθη κἀν, ὅτι ἐὰν τὸ μικρὸν ὄνειροπόλητι ἐκτὸς τῆς φωλεᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ κατεδίκαζε νὰ ζῆσθαι, νὰ εὖρη τὸ ἴδιον θάλπος καὶ τὴν ἰδίαν χαρὰν τῆς περασμένης ζωῆς, αὐτὴ πρώτη εἶχεν αἰσθανθῆ τὸ αἰσθημα τῆς χαρᾶς αὐτῆς διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῶν παλαιῶν, τῶν πρὸ τῆς μητρότητος συνηθειῶν της.

Μαῖα

Η ΓΗΙΝΗ ΚΑΙ Η ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἡ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ἴς πολὺ συχνὰ ἔκαμε τοὺς Ἕλληνας νὰ λησμονήσουν ὅτι εἶχον ἐγείρει ναοὺς εἰς τὴν αἰδῶ, ἡ λατρεία αὕτη ἦσιν ἐν τούτοις ἐνίοτε ἠθικοποιητικὴν ἐπιρροήν. Ἐὰν εἰς τὴν Κνίδον ἡ μαγικὴ σμίλη τοῦ Πραξιτέλους δὲν κατάρθρωσε νῆμα εὐστῆ θυμασμοῦν εἰς τὴν μητέρα τοῦ ἔρωτος ἡ παριστάνοσα αὐτὴν ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἐταίρας· ἐὰν εἰς τὴν Κόρινθον ἐταίρια μόνον ὑπηρετοῦν εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς καὶ διὰ τῶν ἀσεβῶν προσευχῶν τῶν ἐδιδόν πιστὴν εἰκόνα τῆς καταπτώσεως τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Λα-

κεδαίμονα ἡ ἀληθὴς θεὰ τοῦ γάμου, ἡ πεπλοφόρος Ἀφροδίτη ἔφερον εἰς τοὺς πόδας σίδηρα, συμβολίζοντα τὴν συζυγικὴν πίστιν. Καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν παρίστατο εἰς ἄλλο ἄγκλημα πάνοπλος, ἓνα ὑπενθυμίζη ὅτι δι' ἠρωϊκῶν κατορθωμάτων αἰ γυναῖκες τῆς Σπάρτης κατάρθωνον νὰ συνδυάζουν τὴν ἀνδρείαν μὲ τὸ κάλλος.

Ἐν γένει ἡ πολεμικὴ καὶ ἡ νικηφόρος Ἀφροδίτη προσωποιοῦν τὴν δύναμιν τοῦ κάλλους. Ὁ τελειότερος δὲ τύπος τῆς νικηφόρου εἶναι ὁ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Τὸ ἄγκλημα τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν τελειότερον τύπον, τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία. Ἐνώπιόν της καταλαμβανόμεθα ὑπὸ αἰσθηματος θυμασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠρέμου ἀνακουρίσεως, ἢν γεννᾷ ἡ συναίσθησις τοῦ τελείως καλοῦ. Ἡ ἁμονία τῶν σχημάτων, ἡ ἀγνότης τῶν χερκκτῆρων, ἡ ἰδεώδης χάρις τοῦ προσώπου, ἀποτελοῦν τὸ ὑπέρτατον ὄριον τῆς τελειότητος, εἰς τὴν δύναται νὰ ἐξίχθῃ ἡ τέχνη. Τὸ βλέμμα ἔχει ὅλην τὴν παρθενικὴν ἀγνότητα, τὸ γλυκὺ καὶ ἰδεώδες μειδίημα, τὸ ὁποῖον ὁ Ὀμηρος εἶχεν ὄνειροπολῆσαι πρὸ τῶσων αἰώνων.

Ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου δὲν ἀποσπάται τις εὐκολα. Μόνον ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη, ἡ Ἀστάρτη τῶν Φοινίκων, ἡ θεὰ τοῦ ἠθικοῦ κάλλους δύναται νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μελετητοῦ τῶν θεῶν αὐτῶν καλλονῶν. Ἀποτελεῖ αὕτη ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Πάνδημον Ἀφροδίτην, τὴν δημοφιλεῖ τοῦ λαοῦ θεότητα, ἢς ἡ δύναμις ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν γοητείαν τοῦ φυσικοῦ κάλλους, ἐνῶ ἡ ἰδικὴ της συνίσταται εἰς δύναμιν ἰδανικὴν, ἀπορρέουσαν ἀπὸ τὸ ἰδεώδες κάλλος τῆς ἠθικῆς.

Αὕτη εἶναι δημιουργία τῶν φιλοσόφων καὶ ἐν αὐτῇ ὁ Πλάτων ἀναγνωρίζει αὐτὴν τὴν πηγὴν τοῦ καλοῦ εἰς τὸν δημιουργόν τοῦ παντός, εἰς τὸ ὑπέρτατον Ὀν, τοῦ ὁποῖου αἱ ἰδέαι ἦσαν καὶ εἶναι αἰώνια. Καὶ κατ' αὐτὸν, τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην προσωποεῖ ἡ ἐκ Μαντινείας Διοτίμη, ἡ ὁποία ἔφου ἐδίδασκεν εἰς τὸν Σωκράτη, ὅτι ὁ ἔρωσ ἔχει ὡς σκοπὸν, ὅχι τὴν ἄγνον τοῦ καλοῦ λατρείαν, ἀλλὰ τὴν δι' αὐτοῦ ἀναπαραγωγὴν τοῦ ἰδεώδους, τῷ ὑπέδειξεν ὡς τελικὸν σκοπὸν τῆς ἀγάπης ταύτης τὴν ἀναζήτησιν τοῦ θεοῦ.

Οὕτω εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἡ γυνὴ δις ἀπεκάλυψε τὸν θεὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα: Αἱ ἱεραὶ τῆς Δωδώνης ἐπανηγύρισαν τὸν Αἰώνιον καὶ Ἀτελεύτητον, καὶ ἡ Διοτίμη τοῦ Πλάτωνος ἀπεκάλυψε τὴν θεῖαν ὑπόστασιν τοῦ καλοῦ

Μαρίνθη Ἡλιοπούλου

Η ΑΚΤΙΣ Χ

Ἀπὸ ἐβδομάδος ὁ ἰατρός Κορνήλιος Σβανθάλερ δὲν ἔκοιματο πλέον. Εἶχεν ἐφεύρει οὐσίαν, ἢν ὁ ὀρθκλμὸς ἠδύνατο νὰ ἀπορροφήσῃ καὶ δι' ἧς ἀπέκτα τὴν δύναμιν νὰ βλέπῃ διὰ τῶν ἀκτίων Χ, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχον ἀναστατώσει ὅλον τὸν κόσμον. Ἦτο, βλέπετε, τὸ πρᾶγμα ἀρκετὰ σπουδαῖον διὰ νὰ ταραξῆ τὰς νύκτας τοῦ μοναδικοῦ ἐφευρέτου. Εἶχε μάλιστα ἐντελῶς λησμονήσει—τόσον ὁ ἔρωσ τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἀποκλειστικὸς—καὶ τὴν ξανθὴν ὠραίαν μνηστὴν του, ἢς πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν εἶχεν ἀποδεχθῆ τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν του. Ἄλλ' ἄρα γε δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ; Τὰ πουλιά, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὁποίων

εἶχεν ἐνσταλάξει τὸ φάρμακόν του, ἔβλεπον ἀληθῶς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὄντων, ἀπογυμνωμένων τῆς ἐξωτερικῆς τῶν περιβολῆς; Ἡ μήπως εἶχε διαταράξει ἀπλῶς τὸν ἐγκέφαλον τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὄντων, δοκιμάσας ν' ἀλλάξῃ τὸν τρόπον τῆς ἀντιλήψεώς των; Ἡ ἀπάντησις ἔμενον ἀμφίβολος. Καὶ ὁ ἰατρός δὲν ἔπαυε νὰ παρατηρῆ τὰ πουλιά του.

Τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ ὄντα ἐφαίνοντο καθ' ὑπερβολὴν ταραγμένα. Περιεστρέφοντο εἰς τοὺς κλωβούς των καὶ διὰ μίαν ἐξώρμων συγκρούμενα πρὸς τὰς κινκλίδας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν κεναὶ καὶ ξύλινοι, ἀπαράλλακτα ὡς αἱ μύται, αἱ ὁποῖαι ῥίπτονται ἐπὶ τῆς ὑάλου τῶν παραθύρων, τὴν ὁποίαν δὲν διακρίνουν. Ὁ ἰατρός τὰ μετέφερον εἰς κλωβὸν σιδηροῦν καὶ τὰ πουλιά ἔμειναν ἡσυχά. Ἄρα ἡ θεωρία ἐπέτυχεν.

Ἐν τούτοις ὁ ἰατρός ἤσθάνετο ὅτι ὤφειλε νὰ δοκιμάσῃ ὑστάτην ἀπόπειραν· τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἀβέβαιον. Ἄλλὰ δὲν εἶχεν ἀφιέρωσει τὴν ζωὴν του ὀλόκληρον εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ὄφειλε λοιπὸν νὰ διστασῇ νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ἑστίαν του, ἐὰν ἦτο ἀνάγκη; Ἡδύνατο νὰ ἀφήσῃ εἰς ἄλλους τὴν θαυμασίαν αὐτὴν νίκην τῆς ἐπιστήμης; Νὰ ἴδῃ πέραν τοῦ ὄρατος, νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ κέντρον τῆς ὕλης, εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἰσθμῶν καὶ τῶν σχημάτων, νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἀγνωστον, τὸ κρυπτόμενον ὑπὸ τὸν ἀνθρώπινον σκελετὸν καὶ ἴσως νὰ ἀνακλύψῃ εἰς τὰ βάθη ἐκεῖνα τὸ μυστήριον τῶν ψυχῶν καὶ τῶν πνευμάτων, ἰδοὺ τὸ διπλοῦν ὄνειρον τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ φιλοσόφου, τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἡσυχάσῃ οὔτε ἐπὶ στιγμὴν.

Ὅποιοι εἶδους ἐγγειρίσεις δὲν θὰ ἐπεχειρεῖ καθ' ἡμέραν· τὸ βλέμμα του θὰ ὠδήγει ἀσφαλῶς τὴν χεῖρά του μέχρι τῆς ἑδρας τοῦ κακοῦ, τοῦ ἀοράτου πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἰατρός Σβανθάλερ δὲν ἐδίστασε περισσώτερον. Ἐγέμισε μικρὴν σφίγγα μὲ φωτογραφικὸν ρευστόν, προσήρμοσε τὴν βελόνην ἐπὶ τῆς πλατίνης καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον, ἓνα πεισθῆ ὅτι τὸ ρευστόν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην διαφάνειαν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ κώδωνες τῆς Κυριακῆς ἀπήχουν μακρόθεν. Ἦτο αὐγὴ φωτεινὴ, ἦτις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξωογόνει τὰ χρώματα καὶ τὰ σχήματα τῶν πραγμάτων. Τὸ ἄρωμα τῶν νεοανοιγέντων ἀνθέων ἀνῆρχετο εἰς ἐλαφρὰς ἀναθυμιάσεις. Τὰ πτηνὰ ἔψαλλον ἐπὶ τῶν τρυφερῶν φύλλων τῶν φιλυρῶν. Πέραν τοῦ τοίχου τοῦ κήπου διήρχετο νεᾶνις, χαριτωμένη καὶ πετακτὴ, φέρουσα τὴν ὑδρίαν ἐπὶ τῶν ὤμων της. Ὁ ἰατρός Σβανθάλερ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἀπεφάσισεν. Ἐπὶ τέλος τὴν θυσίαν θὰ ἐξετέλει μόνον κατὰ τὸ ἦμισυ. Ὁ εἰς ὀφθαλμὸς ἤρκει διὰ τὴν ἐπιστήμην. Ὁ δὲ διετήρει τὸν ἄλλον διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του. Ἐξέλεξε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν διὰ τὸ πείραμά του. Ἡρωϊκῶς ἐβύθισε τὴν βελόνην τῆς σφίγγος ὑπὸ τὸν κρυσταλλοειδῆ χιτῶνα τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ὡς εἶχε κάμει διὰ τὰ πουλιά του, ἐκάλυψε τὸν ἐμβολισθέντα ὀφθαλμὸν διὰ μονύελου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀλείψει μὲ κιτρινὴν ἀλοιφήν, δι' ἧς καθίστατο ἐντελῶς ἀδιαφανής.

Τὴν ἐπαύριον κύπημα τῆς θύρας τὸν ἐξύπνισεν. Ἡ πιστὴ

τοῦ Γερτρούδη τοῦ ἔφερεν ὡς συνήθως τὸ πρωινόν του πρῶγευμα. Ἀρίστη εὐκαιρία διὰ νὰ κάμῃ τὴν πρώτην του δοκιμὴν. Ταχέως ἔκλεισε τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἀφῆρεσεν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ τὸν μονύελον. Ὡ θαῦμα! Ἀντὶ τῆς γηραιᾶς ὑπηρετρίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐρυθρὸν πρόσωπον καὶ αἱ πλούσιαι σάρκες ἐκίνουν τὴν ἱλαρότητα τῶν μαθητῶν του, εἶδε νὰ διευθύνεται πρὸς αὐτὸν ἀηδὴς σκελετός, περὶ τὸν ὁποῖον ἐκρέμαντο διαφανῆ τινὰ ἀγγεῖα, ὁμοιάζοντα πρὸς τὸ γλοιῶδες δέρμα τῶν σκωλήκων, ἀλλὰ διαφανέστερα ἀκόμη, χωρὶς σχῆμα ὠρισμένον. Ὡς πρὸς τὰ ὀστέα, τὰ διέκρινεν ἐντελέστατα. Παρατήρησε μάλιστα ἐλαφρὰς παρμωφώσεις, ἀνωμάλους ἀποφύσεις, πλευρὰς στραβωμένους καὶ τὴν καρδίαν, κρεμασμένην εἰς τὸ μέσον τοῦ σκελετοῦ, ὡς ἀληθὲς σήμαντρον κώδωνος. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἡ ἀπόπειρα εἶχεν ἐπιτύχει.

Ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἐξήλθεν. Ἦτο ἀκριβῶς ἡμέρα ἐγγειρίσεων εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἄ! θὰ ἔβλεπαν οἱ συνάδελφοί του! Μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, μὲ τὸν μονύελον ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ διέσχισε τὰς αἰθούσας, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ συνωθοῦντο καὶ ἐψιθύριζον.—Μπα! ὁ δόκτωρ Σβανθάλερ μὲ μονύελον καὶ μὲ παράδοξον μονύελον. Ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀμφιθέατρον καὶ εὐρέθη ἀκριβῶς πρὸ ζωγράφου συζητήσεως. Ἐπρόκειτο περὶ δυστυχούς, ὁ ὁποῖος εἰς ῥῆξιν τινὰ εἶχε δεχθῆ τέσσαρας σφαιρὰς ρεθόλθερ ἐπὶ τοῦ σώματός του. Αἱ τρεῖς εἶχον ἤδη ἐξαχθῆ, ἡ τετάρτη ὅμως δὲν εὐρίσκετο. Ὅταν ἀντίκρυσαν τὸν δόκτωρα Σβανθάλερ, τὸν ἠρώτησαν τὴν γνώμην του, ἀπλῶς ἀπὸ συναδελφικὴν ἀδρότητα, διότι ἤξευραν ὅτι κατόπιν τῆς τελευταίας ἀτυχούς τοῦ ἐγγειρίσεως, ἀπέφευγε νὰ διδῆ γνώμην. Ἄλλὰ πρὸς μεγάλην τῶν ἐκπληξιν, ἐπροχώρησεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἀποφασιστικῶς, ἀφῆρεσε τὸν μονύελόν του, ἔκλεισε τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, ἔλαβε μίαν σόνταν, τὴν ἐβύθισε μέσα εἰς τὰς σάρκας χωρὶς δειλίαν καὶ ἀπέτυρε τὴν σφαιρὰν. Ἰδοὺ, εἶπεν ἀπλῶς, πρὸς τοὺς ἐν θαυμασμῷ παρακολουθοῦντας τὴν ἐγγειρίσιν του.

Ἐφερχον καὶ ἄλλους ἀσθενεῖς καὶ εὐθὺς μετὰ ταχέαν ἐξέτασαν, ὁ δόκτωρ Σβανθάλερ ἐδείκνυε τὴν ἑδραν τοῦ νοσήματος. Ἐξήγαγεν ἀποστήματα, ἐκαθάρισεν ὀστέα, ἀπέσπασε βελόνας μετὰ θαυμασίως εὐκολίας.—Τί ῥάτι αὐτὸς ὁ Σβανθάλερ, ἔλεγον ὅλοι ἐκθαμβοί! Εἶναι ἀπίστευτοι αἱ ἐπιτυχίαι του. Καὶ ἐντὸς μίαν ἡμέρας ὑπερέβη πάσας τὰς χειρουργικὰς ἐξοχότητας τοῦ αἰῶνος.

Κουρασμένοι ὀλίγον ὁ δόκτωρ διήλθε τὰς μεταμεσημβρινὰς τοῦ ὄρας ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἐνὸς σοφᾶ καὶ ἀπολαμβάνων ἐν ἀέσει τὸν θρίαμβόν του. Ἐλαβε θερμάτατον ἐπιστόλιον τῆς μνηστῆς του, ἡ ὁποία πρεπονεῖτο διὰ τὴν σιωπὴν του καὶ τοῦ ἐδίδε διὰ τὴν ἐπύριον συνέντευξιν εἰς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἀνέγνωσε τὸ γράμμα ἀφηρημένος, σχεδὸν μὲ ἀνίαν. Καὶ ἔμωσ ἠγάπα τὴν ὠραίαν Μιργαρίταν, τὴν τόσον χαριτωμένην, μὲ τὰ ὡς ἔκ ῥά ῥά της, μὲ τὸ χροῶμά της τοῦ ροδακίνο, μὲ τὸ εὐκαμπτόν της ἀνάστημα. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐπιστημονικὸς θρίαμβος ἐδέσποζε τῆς ψυχῆς του. Ὁ ἔρωσ ὠρία πρὸ τῆς ἐπερχομένης δόξης, ὅπως τὸ τελευταῖον ἄστρον τῆς νυκτὸς πρὸ τῶν πρώτων ἡλιακῶν ἀκτίων. Καὶ ἦτο ἀνυπόμονος νὰ εἰσπέυσῃ τὸν λιθωνιτὸν τῆς

ικδοθείσης ήδη ανά την πόλιν φήμης των θριάμβων του Ένεθυμίου ότι την επέραν έδιδετο χορός εις τόν οίκον του δημάρχου. Ανκμφιβόλως εις την συνκνκστροφήν εκείνην θά έγένετο λόγος περί των θριάμβων του τής ημέρας εκείνης. Αν και έμίσει τόν κόσμον και άπετρέφετο τίν χορόν, έν τούτοις άπεφάσισε να μεταβη εκεί. Έσκέφθη ότι εκτός των έγκωμίων, ών θά ήτο τό άντικείμενον, θά άπελάμβανε και τό παράδοξον θέαμα τής έσωτερικής και άδιοράτου δια τούς άλλους μελέτης όλου του κόσμου εκείνου των χορευτών. Εξέυρεν ήδη τί θά εκέρδιζεν ή έπιστήμη από την άνκαλύψιν του, θά ηυχαριστείτο δέ να ένοήση τί θά εκαρπούτο εξ αύτης και ή ψυχολογία.

Τήν ώρισμένην ώραν ένεδύθη τό φράκον του και διηυθύθη προς την οικίαν του δημάρχου.

Όταν εισήλθεν, ό χορός εύρίσκετο εις τό ζενίθ του Εύθύς, ό δόκτωρ περιεκυκλώθη και έδέχετο θερμά συγχαρατήρια. Άφηκε να τόν θαυμάζουν άρκετά.

Μετά ταύτα εύθύς ώς ήρχισε να σχηματίζεται ό πρώτος τετράχορος, εύρέθη όπισθεν παρκαπετάσματος παραθύρου τινός, έκλεισε τόν δεξιόν όφθαλμόν, ήνοιξε τόν άριστερόν και ήρχισε να βλέπη.

Τό θέαμα άναντιρρήτως ήτο πράδοξον και άξιον παρατηρήσεων μαθητού του Σιπεγχαούερ. Μαύροι σκελετοί έκκλινον ό εις προς τόν άλλον, έχρισετώντο, έκαμμον άκισμούς, αΐφνης δέ συνεπλέκοντο ό εις μετά του άλλου, ίσχυός, μεθ' όρηης, ώς έν ήθελον να συγκολληθούν τας πλευράς των, τά όποιās έν τούτοις έφάνετο άποχωρίζον τό γλοιώδες εϊεϊνο περίβλημα, τό όποϊον ειχε παρκατηρήσει ότι περιέβαλε την πρωϊαν και τόν σκελετόν τής γρικής ύπημετρίας του, και τό όποϊον βεβαίως ήτο ή σάρξ, τό σχήμα, ή μορφή, τό κάλλος τό εξαφανισθέν δια του διαπεραστικού φωτός των άμειλίκτων άκτιών.

Μόνον τά κοσμήματα και τά μετάλλα έμειναν άμικυρά, και άπετέλουν πράδοξον σύνολον, προσηρισμένα και άνηρημένα, λάμποντα αυτά επί των μαύρων και όστεωδών σκελετών.

Αΐφνης ό δόκτωρ έδιπλασίασε την προσοχήν του Είχεν ήδη διακρίνει έν ζευγος φεύγον και κρυπτόμενον ανά τας σκιαδάς και τά φυλλώματα των διχιδρόμων. Έλαφρώς, βραδέως αι δύο σιαγόνες προσεκολληθήσαν ή μίξ επί τής άλλης: *En gl.λημα*, έσκέφθη ό ιατρός και ή ειρωνεία του έπαυσε. Δέν ήθέλησε να ιδη τι περισióτερον και άφηκε τόν χορόν μελαγχολικός και δύσθυμος.

Όσον και έν έσκέπετο και έν επανελάμβανε εις έκυτόν ότι ή έπιστήμη όφείλει να μη ύποχωρη πρό ουδένος, έν τούτοις έφοβείτο, βλέπων θυσιαζόμενον τόν έρωτα εις αυτήν. Κατεκλίθη έκοιμήθη κακώς, ειχε μαύρα όνειρα και στενοχωρίαν και έσηκώθη την επάυριον με τρομεράν κεφαλαλγίαν.

Έξήλθεν εις την έξοχήν. Η δροσιά τής φθινοπωρινής εκείνης πρωϊας τόν καθυσόχασεν. Έπί τέλους ειχε διατηρήσει τόν ένα του όφθαλμόν, όστις θά τόν διετρήει εις τας πλάνας και τά ψεύδη τής ζωής. Ηρκει αυτός δια τόν έρωτα. Έμμενεν ήδη να μη άφήνη να του πίπτη ό μονιέλος του χωρίς λόγον και να τόν επαναθέτη εις την θέσιν του, όταν θά ήτο

καιρός. Ούτω ή ζωή του θά άνηκεν εξ ύσου εις την έπιστήμην και εις τόν κόσμον, όποϊον τόν άντιλαμβνόμεθα όλιοι οι άνθρωποι.

Ήσυχος ήδη άνέφξε τόν άριστερόν όφθαλμόν, έπιθυμών να μελετήη την φύσιν ύπό την έσωτερικήν τής, την άφανή όψιν. Άλλ' όποία άπογοήτευσις!

Τά δέν'ρα άποφυλλισμένα, άπανθισμένα, άχροα, ύψούντο ώς φντάσματα θανάτου. Ένίοτε από τούς φρούς; κλάδους των έπέτων μαύροι μικροί σκελετοί πτηνών.

Έκάθησεν εις μίαν πέτραν επί τής όχθης του ποταμού και ήρχισε και πάλιν να άνησυχη. Όσον και έν είναι τις σοφός, είναι έμω; και άνθρωπος. Άναμφιβόλως ή αλήθεια δέν ήτο διόλου ώραϊον πράγμα. Έν τούτοις ό Θεός ούτω βλέπει την αλήθειαν του κόσμου γυμνήν.

Πρί αυτόν ή πρωϊή αύρα ήτο γλυκεία. Τό πλν έψαλλεν Άπετελείτο θυμιάσις συμφωνία από ψιθυρισμούς, μαγική άρμονία χρωμάτων και άρωμάτων. Και τά άθνη των έττειρον την στεφάνην των προς τόν σύννυν ιατρόν και του έλεγγον χαμηλωφώνως: 'Ίδε μας λοιπόν, δόκτωρ, πόσον εύμορρα εϊμεθα. Τί σημαίνει δια τά όνόματα, τά όποια άπεξηραμμένα φέρομεν εις τας βιτανοθήκας σας και δια τόν ασήμαντον σκελετόν, τόν όποϊον πρρουσιάζομεν εις τό μικροσκοπίον. Ό Θεός μας έκαμε δια να άρωματίζομεν τόν κόσμον και ήχι δια να τόν διδάσκωμεν. Και τά δένδρα άφ' έ-έρου έφώναζον δυνατώτερα:

— Σβνθάλερ, Σβνθάλερ, μη πλανάσαι. έπλάσθημεν δια να σκιαζώμεν τας φωλεάς, δια να καθαρίζομεν τόν άέρα και δια να αναπαύωνται ύπό την σκιάν μας οι κουρασμένοι διαβάται. Και τά φύλλα στροβιλιζόμενα από τόν άέρα έφώναζαν με όργήν: Σβανθάλερ, Σβανθάλερ. Η έπιστήμη σου θά σου φέη δυστυχίαν.

Ανήγειρε την κεφαλήν, ώς ίνα άντιμετωπίση την γενικήν αυτήν κατάραν. Και ιδού ότι από την καμπήν του δρόμου διεκρίνε λεπτοφυή σκελετόν, προχωρουντα με μέγαν στόμαχον ταλανεύομενον πρό αυτόν. ό άνώματος αυτός όγκος άντέκειτο ζωηρώς πρό: την χάριν και την λεπτότητα του όστεϊνου συμπλέγματος. Η έπιστήμη και πάλιν τόν ειχεν όλόκληρον συνκράσει.

Έν τούτοις ό λεπτοφυής σκελετός έπροχώρει πάντοτε. Όταν έφθασε πλησίον του δόκτορος έσταμάτησεν, ήνοιξε τας σιαγόνες του και δια φωνής νεκρής ειπε: — Άγάπητέ μοι Κορνήλιε, ειςχι λοιπόν τόσον άφηρημένος; ώστε να μην άγνωρίζης την άγαπητήν σου; Ω! Θεέ μου! τί τρομερόν πράγμα αυτοί οι σοφοί.

Κατάπληκτος ό ιατρός επανέβαλε τόν μονιέλόν του και άνέφξε τόν δεξιόν όφθαλμόν. Κατάρα! Η μνηστή του ήτο ένώπιόν του. Τά έχασε κυριλευκτικώς κα' ήρχισε να κρυγάζη: — Ποτέ, ποτέ. Και έπειτα έδραμε πρός την πόλιν, μορφάζων ώς τρελλός.

Η μνηστή του έμεινεν ώς άπολιθωμένη. Ό δόκτωρ Κορνήλιος έτρελλάθη, έσκέφθη αυτη και έπεσε λιπόθυμος εις την ρίζαν ενός δένδρου.

Όταν επανήλθεν εις τό έργαστήριόν του ό Σβανθάλερ έβχαλε την κεφαλή έν ό. των χειρών του και έχυσεν άφθονα

δάκρυα. Δέν ειχε ποτέ φαντασθη τοιοϋτόν τι έψιθύρυσεν. Έάν κατεδικάζομην να την βλέπω πάντοτε ούτω! Άλλ' τοϋ έμενεν εις όφθαλμός; άκόμη. Τόν άνέφξε καλώς δια να πεισή ότι ήτο σωός. Πήν φεϋ! ώ; εκ τής συγκινήσεως του τϋ έφάνη ότι έβλεπεν ολιγώτερον καθορά και δια του όφθαλμού αυτου Έξήτασεν έκυτόν έντός κατόπτρου.

Αί σάρκες του τϋ έφάνησαν ολιγώτερον στεραϊ, ή μορφή του ολιγώτερον διαυγής. Θα ήρχιζεν άρα γε να βλέπη και έκυτόν έντελώς ύπό σκελετώδη μορφήν; Φρίκη! Δέν θά έβλεπε λοιπόν ή σκελετούς εις τό μέλλον;

Τότε εκτός έκυτου ήρχισε να βλασφημη κατά τής έπιστήμης. Όστις αυθάγη τας έπιστημονικές του γνώσεις, αυθάξει την δυστυχίαν του. Ό Θεός εκράτησε δι' έκυτόν την χειροτέραν μερίδα τήν αλήθειαν, ή όποια είναι φρικώδη.

Μα; άφηκε τό ώραϊον, τό ιδεώδες, την έλπίδα. Και εγω άπειοιήθην την μερίδα του ανθρώπου, ή όποια ήτο ή τή έυτυχίας.

Και λαβών έργαλειον εξώρυξε τόν κατηρκαμένον όφθαλμόν και τόν έρριψεν από τό παράθυρον.

Και όταν ή ξανθή μνηστή του, όλη τρέμουσα, ήλθε να λάβη ειδήσεις του, τή εξήγησε πώς συνεεία τρομερής όφθαλμίας ήναγκάσθη να εξούξη τόν άριστερόν του όφθαλμόν. Ητο καταδικασμένος ό όφθαλμός; ούτος, άπήνησεν.

Και ήδη άνάπηρος τή απέδιδεν ευχαρίστως την δοθεϊσαν ύπόσχεσίν τής.

Άλλ' ή χριτωμένη κόρη άπεκρίθη! — Α! άφου σου μέει ό άλλος όφθαλμός...

Και είναι ό καλλίτερος, ειπεν ό δόκτωρ, διότι βλέπει την καλλονήν.

(Έκ του γαλλικού) Έλένη Γεωργιάδου.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΜΑΡΙΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

Όδος Μαυρομιάλη και Άραχώθης

Η ανάγκη τής ιδρύσεως πρακτικώτερον δια τας νεάνιδας νολείων ήρχισε να γίνεται επί μάλλον έπαισθητή. Η κ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Επερίμενε πάντοτε και αι ώραι παρήρχοντο βραδέως, ώς όλα αι ώραι του πόνου και τής άγωνίας. Επερίμενε σήμερα, ώς ειχε περιμένει πρό τεσσάρων, πρό όκτώ, πρό δώδεκα ήμερών. ώς ειχε περιμένει από τής πρώτης στιγμής τής άφίσεώς τής εις τόν ξένον αυτόν τόπον, μίαν στιγμήν χάρας, μίαν άκτινα ευτυχίας. Άλλ' ή στιγμή αυτη δέν θά ήρχετο ποτέ. Άλλ' ή ευτυχία την άπέφυγε και έδω, ώς την ειχεν άποφύγει και εκεί, όπου τόσον πολύ την ειχεν όνειροπολήσει.

Η άναχώρησις, ή απομάκρυνσις ήτο επίσης άσθενής μοχλός πρός μεταβολήν των αισθημάτων, όσον και ή μακρά συμείσις. Και εκείνος, όστις εις μίαν στιγμήν νεανικής ιδιοτροπίας, εις μίαν στιγμήν, τίς οϊδε, ποίου ψυχικού κλονισμού, ύπό την έπήρειαν, τίς οϊδε ποίων βιωτικων φροντίδων, ειχεν άποπλανήσει την ψυχήν τής και παρασύρει την φαντασίαν τής εις όνειρα ζωής άλλης, εκείνος σήμερα ως την επαύριον τής πρώτης ημέρας του γάμου τής την έπότιζε με την πικρίαν του υπερφιάλου εγωϊσμού του, τής εδηλητηρίαζε τό αίμα, σταγόνα πρός σταγόνα, τής επλήγωνε την ψυχήν με τόσα δηλητηριώδη νόγματα πόνου.

Εκάθητο πρό τής θύρας με μέλου εξώστου, επί μακράς άναπτυκτικής έδρας και ειχεν άφήσει να πέση επί των γονάτων τής έν τετράφυλλον χάρτου και έν ήμίφυλλον και εις φακέλλος και άλλος φακέλλος. Όλα αυτά τα τεμάχια του χαρτιού, τά άραιογραμμένα, όλα αυτά τα μαύρα σημεϊα τής μελάνης επί του λευκού, τή έφαιναντο ως τόσαι σταγόνες δηλητηρίου, αι όποια με

Μαρία Φιλιππίδου ύδρυσεν ήδη νέον πλήρες Παρθεναγωγείον, εις τό όποϊον από των κατωτάτων τάξεων θέλει επιδιωχθη ή συμφώνως μεν πρός τό πρόγραμμα του Ύπουργείου εκπαιδευσις των μαθητριών, αλλά τούτοχρονώς και ή εξάσκησης αυτών ή πρακτική εις πλν ό,τι άνταπορίνεται πρός τόν σκοπόν του βίου και τόν προορισμόν τής κόρης.

Άλλά και αι καλαι τέχναι, ώς ή μουσική και ή ζωγραφική, και ή κομψοτεχνία, ώς ή πλαστική και ή κατασκευή τεχνητών άνθέων, θά διαλαχθώσιν εις τό νέον τουτο Παρθεναγωγείον τής κ. Μαρίας Φιλιππίδου, του όποίου τό καινούργες και εύάερον κτίριον κείται επί τής διασταυρώσεως των οδών Μαυρομιάλη και Άραχώθης.

Εις τό νέον τουτο Παρθεναγωγείον προσελήθη προσωπικόν, φέρον λαμπρά έφόδια μορφώσεως, ό άριθμός δέ των ήδη συρρευσατων μαθητριών είναι ένδειξις τής εκτιμήσεως του κοινου προς την διευθύντριαν αυτου, ήτις δέχεται και μαθητρίας ήμισυστίτους και τροφίμους, εις ά; θέλει παρέχει οικογενειακήν έλωσ περίθαλψιν. Το Παρθεναγωγείον τής κ. Μ. Φιλιππίδου συνιστώμεν έκθύμως.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Και ήμεϊς επικαλούμεθα την εις φορέματα πένθιμα και κλινος-ρωμνάς και σκεπάσματα συνδρομήν των άναγνωστριών μας; ύπερ των θυμάτων των άγγριών του Ηρακλείου σφαγών.

Η φιλόάνθρωπος σύζυγος του φρουράρχου Άθηνών κ. Ε. Μπαϊρακτάρη κατήγησε μετ' άλλων κυριών επιτροπήν ύπερ των άτυγών θυμάτων. Ας σταλή προς αυτη, πάσιν συνδρομή, είτε εις είδη, είτε εις χρήματα. Είναι άπάνθρωπον, είναι φρικώδες να φέρωσιν έτι τά θυματα ένδύματα αίμοστάζοντα από αίμα των συζύγων και των γονέων και των αδελφών των. Οίκτον, έλεος, συμπάθειαν δια τας δυστυχεις. Αποστείλατε ό,τι δύνασθε, ό,τι έχετε. Δείξτε ότι ή φιλανθρωπία σας δέν εξητλήθη, ότι έφ' όσον ύπάρχουν δυστυχεις, έχουσαι άνάγκην βοθηείας, ύπάρχει πάντοτε εις την

την άνάγκωσιν ειχον άπορροφηθη από όλοντες τό σώμα, από όλους τής τοις πόρους και τής εδηλητηρίαζαν τό αίμα και τής επλήγωναν τας σάρκες κα τής συνέσφιγγαν εις ύπέρικτον κλονισμόν των νεύρων, εις όδυνηροτάτων των μωμών σόσπασιν, τό στήθος και την ψυχήν.

Όλον τής τό αίμα ειχε βαθμηδόν και κατ' όλιγον συσσωρευθη από τής καρδιάς τής, τής πολύ πονεμένης εις την κεφαλήν και την έπνιγε και την έκαμνε να αισθάνεται τούς κροτάφους τής να κτυποϋν ώς σφυρί σιδηρουργού, και την έκαμνε να βλέπη όλα κόκκινα γύρω τής και εμπρός τής και παντου. Τό χθές και πρό όλιγου άκόμη τόσον εύμορρον πανόραμα, τό όποϊον ειχεν εμπρός τής, οι εύμορροι και γραφικοί λόφοι, οι δειροσπαρμένοι και σκαρτσιστα φαναμμένοι, τό ύπό τόν έξώστην τής πυκνόν άσος, του όποίου τά κολοσιστα δένδρα κατήρχοντο μέχρις αυτης τής κοίτης του άποξηραθέντος από τόν θερινόν ήλιον ποταμού, ό ουρανός ό γαλανός, ό όποιος έφαινετο ως εύμορρα και τεχνικά ζωγραφισμένος θόλος, προσηρισμένος άπαλλ εις τά όλοπράσινα των λόφων σκεπάσματα, τό κελάδημα τό άρμονικόν των κοσώφων, οι όποιοι έψαλλαν εκεί κοντά την χαράν τής άγάπης των, ή συμφωνία ή μαγική των ήθρονιών, τά όποια εις όλην την κλίμακα και εις όλους τούς τόνους των μουσικών οργάνων των ώρκίζοντο τό έν προς τό άλλο την αιωνίαν πίστιν των, όλα αυτα! αι λαμπρότητες και αι πανηγύρεις τής φύσεως ειχαν ήδη μεταβληθη εις τά ύπό του πυρετου λάμποντα μάτια τής εις την άπαισιωτέραν τής κολάσεως εικόνα. Ό ουρανός ό ζαφειρινός τής ειχε φανη έξφρα μαύρος. Τά σμαράγδια των λόφων και του δάσους ειχαν μαυρίσει και αυτα! και τό χρυσάφι των νεοθερισμένων άγρών ειχε πάρει τό νόθον και κίβδηλον χρώμα του πλέον προστύχου δεϊδωμένου μετάλλου. Ω! τά μαύρα εκείνα στίγματα επί του λευκού, τί δύναμιν φαρμακεράν λοιπόν ειχον, ώστε και αυτην την εύμορρον, την άγνήν, την πλοσίαν εις άρμονίαν και εις μεγαλειον και εις δύναμιν φύσιν να μεταβάλλουν εις μαύρον και άπείσιον Άθην!

καρδίαν σας συμπάθεα και πόνο; και στοργή υπέρ των ξα-
ξιοπαθών τούτων θυμάτων του πολυισμού.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε. Ν. Λάρισσαν. Μόλις επανήλθον, προέβην εις τας δεούσας ενεργείας. Γράφω προσεχέστατα.—Καν Αι. Δ. Τρίπολιν. Είχε δικκοπή ολίγας ημέρας ενωρίτερον διά λόγους υγείας. Θά σάς τηρήσω ενήμερον πάσης σχετικής ενεργείας μου.—Καν Κ. Δ. Π. Σωζόπολιν. Η εκκαθάρισις απεστάλη προ τούτων μηνών. 'Αλλ' ουδέν έληφθη. Δέν νομίζετε ότι ή όπομονή έχει όρια;—Καν Μ. Γ. Πάτρας. Είς μνηστήν προσφέρετε άνθη και πάλιν άνθη και πάλιν άνθη. Ουσιαστικώτερον δώρον έν κόσμημα όχι έξ άδμαάντων.—Καν Α. Μ. 'Αλεξάνδρестαν. Θυμαστής δεκκεξεκτης δικαιοδοτεί να θυμαζή, άλλ' όχι και να θαυμάζεται. Μη λησμονήτε ότι εις την ηλικίαν αυτήν μερικά παιδιά μπκτιζόνται από πολυ άσθηρούς γονεις.—Καν Ρ. Ντ. Ζάκυνθον. 'Επιστολή σας μετά όρ. 15 έληφθη. Μυρίας εύχαριστίας δι' εύγενή φροντίδα.—Καν Α. Μ. Γιούργεθον. 'Ανυμένωμεν νέαν διεύθυνσιν.—Καν Ε. Θ. Κέρκυραν. Θά έχάθησαν εις τό ταχυδρομείον. Στέλλονται έκ δευτέρου. Εύχαριστούμεν και πάλιν δι' εύγενεις πάντοτε φροντίδας.—Καν Ε. Κ. Κούφρα. Η καλύτερα γλώσσα των άθένων είναι ή εύμορφική και τό άρωμά των, τά άλλα είναι ολίγον γελοία, παλαιότητων δε καιρών. Δέν εϊξέδρομεν σχετικόν βιβλίον. Περνάτε τόν καιρόν σας εις τό να τά καλλιεργήτε μάλλο, παρά εις τό να μελετάτε τας σημασίας των. Θά κερδίσητε και σεξ και τά άνθη σας.—Καν Α. Α. Γλ. Χίον. Εύαρεστήθητε να άποστείλητε την συνδρομήν σας.—Καν Μ. Α. Ούργον Τήνου. 'Ελήφθη. Μην άνησυχήτε.—Καν Ε. Δ. Μ. Τεργέστην. Εύχαριστώ διά τας περι ταξειδίων μου κρίσεις σας. Δυστυχώς την φοράν αυτήν δέν είχαν ή ελίχιστον καιρόν εις την διάθεσί μου. Καν Ε. Α. Σπίτσας. Πόσον δικιον έχετε να με νομίζετε άμελή και επιλήθμονα. Θά προσπαθήσω να έλθω, όταν θά σάς εϊξέσω έντελώς μόνην.—Καν Μ. Δ. Βώλον. Είχομεν διακόψει την άποστολήν των φύλλων κατά την κατοχήν. 'Ηδη θά σταλοϋν και πάλιν τακτικώς.—Καν Αϊκ Ζλ. Manchester. Τελευταία σας έλήφθη. 'Ω; και συνδρομαί. Νέα ενεγράφη. Εύχαριστώ δι' εύγενή φροντίδα.—Καν Αϊκ. Δρ. Manchester. Συνδρομαί έληφθησαν. Εύγνωμονούμεν. 'Αποδείξεις πάσα είχαν άποσταλή, πριν ή ληφθη ένταυθα τό αντίτιμον. 'Επιστρεφόμεν άποδ. Μ. Καν Δ. Μ. Αιόδρονον. Τό επεθύμουν όσον και ύμεις. 'Αλλ' ήτο πολυ μακράν του δρομολογίου μου. Δέν διέθετα δε παρά ένν μόνον μήνα.—Κον Ζ. Χ. Κ. Ένταύθα. Γίνετε συνδρομητής εις έν 'Αγγλικόν περιοδικόν του συρμού. 'Εκει θά έχετε όλας τας άνδρικές μόδας. 'Εχετε όμως ύπ' όφιν σας ότι ό άνδρας πύζει να ένδύεται με χάριν, όταν ή ένδυμασία του είναι εξεζητημένη.—Κον Α. Μ. Α. Βάρναν. Στείλατε εις τοκομηρίδιον 'Εθν. Τρ. έντός συστημένης.—Κον Π. Μ. Γαλιξείδιον. 'Αμφοτέροι άποστολαί χρημάτων έληφθησαν. Μυρίας εύχαριστίας δι' εύγενή φροντίδα.—Καν Ε. Μ. Σύρον. Θά κίμωμεν ριζικας μεταρρυθμίσεις εις τό έργον, όταν και θά ληφθη ύπ' όφιν ή γνώμη σας Συρμούς όμως όχι, εκτός του γυναικείου κόσμου. Με άνησχόλων άλλα φροντίδες και διά τούτο ή μέλητα καθ' ολοκληρίαν τας φίλεις του έργου μου εις τό μέλλον τακτικώτερ.—Καν Α. Μ. Κάτρον. 'Αλλά ζητείτε μόνον χωρίς να διδετε. Κωυστερείτε τόσα, ως και τότα συμπολιτίδες σας. Δέν νομίζετε ότι είναι καιρός να εξοφλήσητε τόν λισμόν σας;—Καν Θ. Μ. Πειραιά. 'Εάν όλαί αι άναγνώστριαί μας είχαν τά αισθήματά σας και εϊργάζοντο μεθ' ότας δραστηριότητος εργάζεσθε σεξ, άνκνιτρήτως ή α' Εφημ. των Κυριών θά

άνεγνωσκετο από όλας τας 'Ελληνίδας. Τό ποιήμα σας δέν δημοσιεύομεν. Δέν θέλομεν να σας άδικήσωμεν.—Καν Α. Γ. 'Υδραν. Μάλιστα! Μπιστούνα 'Αλλ' έχει θά διετρέχετε κίνδυνον, ένν ήθέλετε να εισαχγήτε τοιοϋτον νεωτερισμόν.—Καν Μ. Π. Χίον. Συνδρομή έλήφθη. Διεύθυνσις μεταβλήθη.—Κον Α. Κ. Mytichera River. Συνδρομηταί ενεγράφησαν. Συναλλαγματική φρ. 40 έληφθη. 'Αληθές κατορθώμα δια τούς άριστοπούς αυτούς. Εύγνωμοσύνην άπειρον. Προηγούμενη άποστολή διά Βυζ. Νέας ημέρας έλήφθη.—Δφ Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Σάς εγνωρίσα την λήσιν 40 όρ.; δέν ένθυμούμαι.—Καν Μ. Τ. Κ(πολιν. Μάλιστα δέν είναι πλέον άνταποκριτής μας. Πάντοτε υπερβολικά καλή και άβρα.—Καν Χ. Μ. Αύγειον. 'Αφού έχετε τόσον εύγενεις διαθέσεις φροντίσάτε λοιπόν περι διαδόσεως. Καταλαμβάνετε ότι έν εκάστη συνδρομητρια προσθήκη μίαν άλλην, θά διπλασιασθή ή αριθμός άμέσως. Και τό όνειρόν σας, τό όποιον τόσον με καλάκει πραγματοποιείται. Καν Μ. Αϊ. 'Αθήνας. 'Οχι ποιήσεις. Φθάνει. 'Αρκεσθήτε εις τό να άναγιγνώσκετε μόνον καλώς τοιαύτας.—Καν Ε. Α. Κ. Νάξον. Προσέξατε, ό,τι λέγει δέν είναι πάντοτε χρυσός. 'Επειτα πώς θέλετε να σας δώσω τοιαύτης φύσεως συμβουλήν.—Καν Δ. Κ. Πειραιά. Δέν γνωρίζω τά τοιοϋτου είδους. 'Αλλως τε ή κ. Στήνη είναι άρμολία. 'Αληθινή Ταρταρούγα στοιχίζει και έχει άκριβά.—Καν Ε. Μ. Λουδώνον. 'Η αυτή καθυστερεί τρία έτη.—Καν Αϊ. Μ. 'Αθήνας. 'Ηθέλησε να την επιθυμήσητε. Τούτο είναι πολυ ευάριτον 'Οχι φιλοφρονήσεις και λόγια, άλλα έργα.—Δφ Ε. Κ. Πάτρας. Καλλίτερον να άνιάτε, παρά να άπογοητεύσθε. Σεξ βλέπετε μόνον ό,τι φονίεται. 'Αλλ' όχι και τό revers de la medaille.—Καν Μ. Β. Νεάπολιν. Θά ήθελα να μη έρευγά ποτε. Πικρία και άπογοητεύσεις και τίποτε άλλο.—Καν Εθθ. Δ. 'Αλλά στείλατε όφειλόμενα και έπειτα παραπονείσθε. Τότε τουλάχιστον θά εϊσθε δικαιοληγμένη.—Καν Μ. Κ. Πειραιά. Μάλιστα τά μαθήματα του 'Επαγγελματικού άρχίζον τέλους 7)βρίου. Διδάσκειται κοπτική και ραπτική φορεμάτων, μαγειρική, καπέλλα, άνθη τεχνητά, πλαστική, ζωγραφική, σίδηρον, κατσίτιγογραφία. Δίδκτρα δι' όλα μαζί όρ. 5 τόν μήνα, δι' έν μόνον μήνημα, ιδιαίτερος όρος.

Παρακαλοϋνται αι καθυστερούσαι συνδρομαί να άποστείλωσιν αυτάς ταχίστα. Παρακλυόνται αι άλλάζουσαι διευθύνσεις να ειδοποιώσιν εγκαίρως.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Δαμάσκηννα μαρμιλλάτα. Χωρίζετε τά δαμάσκηννά σας εις δύο, αφαιρείτε τούς πυρήνας και τά βάζετε να βράσουν με ζάχαριν και με νερόν πολυ, μέχρις του λυώσου. Τα περνάτε από τρυπητόν, ρίπτετε, ό,τι άρωμα θέλετε μέσα και τά βάζετε να δέσουν.

Ντομάτες της μποτιλάς. Κόπτετε τινς ντομάτες σας κομματία, αφαιρείτε τόν φλοιόν, τό ύδρον και τά κοκούτσια και τά άλατίζετε. 'Αφήνετε να χύσουν τό ζουμί των. Τας τοποθετείτε εις φιάλας, τας σφραγίζετε καλά με βουλοκέρι αφήνοντες ολίγον κενόν μεταξύ ντομάτας και φελοϋ, και τας βράζετε 10 λεπτά εις bain-marie

'Ραπτρια φορεμάτων, άπροσορούχων και κορσέδων φέρουσα καλώς συστάσεις ζητεί οικογενείαν, παρ' ή να εργάζεται ως οικότροφος. Πληροφορία παρ' ήμιν

Κυρία άρίστης κοινωνικής θέσεως, μορφώσεως και οικογενείας, κάτοχος πολλών ξένων γλωσσών ζητεί θέσιν άκολούθου άλλης κυρίας ή δεσποινίδος εις τό εξωτερικόν. Πληροφορία παρ' ήμιν.

Και έκλεισε τά φλόγοντα μάτια της διά να μη βλέπη πλέον και συνεχέντρωνεν όλην την δύναμίν της εις τά άποκκομμένα του λογισμού της πετέρα, και με την άγωνίαν και την πίσειν, την όποιαν κάθε ίσχυρα των νεύρων και της ψυχής έντασις αναπτύσσει, άφησε τό πνεύμά της να διασχίση τό άπειρον και να πετάξη εις την φωλαάν, ήν μόνη ή ιδική της άγάπη είχε θερμαίνει και όπου μόνα τά ιδικά της όνειρα είχαν σόσεις τό έν μετά τό άλλο άπέναντι όδονηρας πραγματικότητος.

'Η είκόν του έγωισμού, των άνικητών παθών, της σκληρότητος έθασίλευε τώρα εκεί μεγάλη, κραταιά, άπειρος. Πάν έπιπλον, πάν σκευος, πάσα γωνία, την όποιαν τό βλέμμα της είχε θουπέσει με την άγάπην των άπολοικών ψυχών, αι όποιαί και τά άβυχα ακόμη πράγματα πονούν και συμπλοϋν, όλα αυτά είχαν προσλάβει τώρα την φυσιογνωμίαν των νεκρών πραγμάτων, την ψυχράν και στερεότυπον είκόναν, την όποιαν άπάντα τις εις όλα τά κέντρα του μμπορίου των ειδών της επιπλώσεως και εις όλα τά σπίτια τά κατοικημένα από άνθρώπους, σκληρούς, και έγωιστάς.

Και με τά μάτια της κλεισμένα πάντοτε προς ό,τι είχαν εμπρός της, εξηκολούθησε τόν μακρυνόν περιπάτον της, την νοεράν περιπλάνησίν της εις τό ψυχρόν τώρα ως κοιμητήριον νεκρών σπίτι της.

'Η πονεμένη ψυχή της έφαινετο ξένη εις αυτό, και δειλά-δειλά έπερυγίζεν από του ένος άγαπημένου άντικειμένου εις τό άλλο, και της εφείνοντο και αυτά ξένα και αυτά ψυχρά και άδιάφορα εις την άγάπην της, ή όποια από μεγάλη και άπέραντος όπου ήτο, ένεκροϋτο τώρα σιγά-σιγά και αυτή και ολιγόσταυσε και έμίκρυνε και έχάνετο, ως όλα τά πράγματα από τά όποια φεύγει ή δύναμις της ζωής.

Πόσον όδονηρά ήτο ή στιγμή αυτή του θανάτου. Πόσην φρίκην έπροξενούσεν εις την ψυχήν της τό αίσθημα αυτό του τέλους, τό αίσθημα του κενού τό όποιον ολίγον και ολίγον εσχηματίζετο μέσα εις τά στήθη της, από τά όποια είχαν άποσκιρτήσει πλέον και τό τελευταίον της έλπίδος φάντασμα.

Διά πρώτην φοράν ή ζωή τότε και ό κόσμος και ή στοργή και ό έρωσ της εφάνησαν μία μεγάλη και άτελειωτος κωμωδία, εις την όποιαν τόσον και αυτή είχε λάβει μέρος χωρίς να έννοση τόν ρόλον της, χωρίς να θελήση να άπατήση τό κοινόν, τό όποιον τόσην διάθεση είχε να άπατάται και τόσον έτέρπετο εις τό ψεύδος και την έπιτυχή ύπόκρισιν.

Βραδέως τότε και ως άφωνίζομένη άπ' όν κόν όνειρον, με την στενωφίαν και την πίσειν, ήν αισθάνεται κανεις δά την άποκρίσιν πολυτίμου άντικειμένου, ήνοιξε και πάλιν τά μάτια της και είδε και πάλιν την πρό αυτής ώραίαν είκόναν, ήν ή φύσις με τόσην φιλαρέσκειαν είχε φιλοτεχνησει. 'Ολα είχαν ανακτήσει την προτέραν των λαμπρότητα και ό ουρανός και οι λόφοι οι καταπράσινοι και τά τραχούδια των άθρόνων και των σπίνων και των ύπολαθών, και τό μουρμούρισμα του νεροϋ και τό ποιητικόν φλοισθήμα των φύλλων.

'Εσκέφθη τότε πόσον ή φύσις έλάμβανε μέρος εις την κωμωδίαν αυτή της ζωής, πόσας τά κάλλη της έκρυπταν άσχημίας, πόσας τά άσματα των πτηνών διεσκεδάζαν κραιφώς σπαρακτικές θανάτου, πόσους τά όπάλινα του ουρανου δώματα έκυσφόρουν κερανοϋς και καταγίδας και άπέστρεψε και από τό θέαμα αυτό τά αδιάφορα τώρα βλέματά της. 'Ελαβε τότε με τά λευκά και ψυχρά χέρια της τά χαρτιά, τά όποια εκυλιόντο εις τά γόνατά της, τά έδίπλωσε, τά έθεσε μέσα εις τόν φακέλλον των, και έσηκώθη ήτυχος, ήρεμος' από την μακράν αναπνευστικήν έδραν της και εισήλθεν εις τό δωμάτιόν της.

'Απορασιαστικώς τώρα διηυθνήθη προς τόν καθρέπτην της και δέν άνεγνωρίσε πλέον εαυτήν. 'Ητο άλλη. Τά μάτια της, ή μόνη πραγματική εύμορφία της, είχαν νεκρωθή, δέν εξέπεμπαν πλέον ωλόγας, δέν όμιλούον πλέον την ώραίαν, την μαγικήν γλώσσαν της άγάπης. 'Ηρχισε να καλλωπίζεται και ως όλοι οι μικροί και μεγάλοι ήθιοποιοί του κόσμου κατεσκεύασε τό πρόσωπόν της εύμορφον, χωρίς να λείπη από αυτό, ούτε τό μειδίωμα, τό σχηματιζόμενον εις τά ήμιαίνοντα υγρά χείλη, ούτε ή ακτις της έλπίδος, ή όποια τόσην δίδει έκφρασιν εις τό πρόσωπον...

Εισήλθεν εις την αίθουσαν. 'Εν έπιφώνημα γενικόν την ύπεδέχθη. Ουδέποτε ήτο τόσον εύμορφη, ουδέποτε τόση εύτυχία είχε ζωγραφισθή εις τό πρόσωπόν της. 'Ω! τά γράμματα! τά γράμματα! ειπε με πονηρίαν μεσήλιξ κύριος. 'Ω! οι άγγελιοφόροι αυτοί της εύτυχίας!

'Ησθάνθη ως ένν νυγμόν όδονηρόν εις τό στήθος, ήσθάνθη όλον της τό αίμα να άνέρχεται εις την κεφαλήν, ήσθάνθη κάτι τι θερμόν να της καιή τά βλέφαρα, αλλά... ήρχισε να γελά. Είχε μάθει να παίξη και αυτή τό μέρος της.

(Ακολουθεί)